

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i og Tillæg til Lov om Tinglysning Nr. 111 af 31. Marts 1926.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 4617).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

§§ 1—3

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Jeg skal indtil videre forbigaa den under Nr. 5 paa Dagsordenen opførte Sag.

Man gik derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen:

Forespørgsel til Justitsministeren af Aksel Larsen angaaende Lovmæssigheden af Justitsministerens Offentliggørelse af en Beretning om, hvad der skal være sket i et lukket Retsmøde m. m.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 4531).

Forespørgeren (Aksel Larsen): Den Dom, der ved Landsretten overgik Læge Gundtoft, satte Sindene i Bevægelse i meget vide Kredse. Læge Gundtoft blev af Nævningerne kendt skyldig i Fosterdrab i 7 Tilfælde, i Forsøg paa Fosterdrab i 3 Tilfælde, i grovere Skødesløshed i Udøvelsen

af sin Gerning som Læge i 1. Tilfælde og endelig i Forsøg paa Anstiftelse til falsk Forklaring. Efter denne Kendelse blev han idømt en Straf af 15 Maaneders Fængsel, Fortabelse af de borgerlige Rettigheder for et Tidsrum af 5 Aar og af Retten til at udøve Lægevirksomhed for samme Tid. Sagens Omkostninger blev delt mellem det offentlige og den tiltalte med Halvdelen til hver.

Det er ikke for meget sagt, at hele Offentligheden fandt denne Dom meget streng, ja, uforstaaelig streng. Man havde i Erindring en Dom i en lignende Sag fra København, som ogsaa offentligt blev karakteriseret som meget streng, ikke saa meget paa Grund af de Fængselsstraffe, der dér blev idømt, som paa Grund af, at nogle af Lægerne i København ogsaa idømtes 5 Aars Tab af borgerlige Rettigheder og dermed 5 Aars Tab af Retten til at praktisere.

Samtidig med at man diskuterede i Offentligheden, Mand og Mand imellem saavel som i Pressen og paa offentlige Møder, hvad der kunde være Grunden til denne strenge Straf, rejste der sig, maaske navnlig blandt Jurister og Læger, det Spørgsmaal: hvor kan det være, at til Trods for at Straffeloven hjemler Tiltale og Straf for saavel Kvinderne som deres Hjælpere, hvad enten disse Hjælpere er Læger eller Kvaksalvere, ser man aldrig Tiltale rejst mod Kvinderne, men kun mod deres Hjælpere? Jeg staar ikke her for at agitere for, at der skulde rejses Tiltale mod de Kvinder, der søger Hjælp hos Lægerne, langtfra. Jeg kan imidlertid ikke undgaa at bemærke, at der er noget skævt i dette Forhold, at Anklagemyndigheden saaledes i en Række Tilfælde rejser Sag mod Lægerne og i en Del Tilfælde faar dem dømt, medens man ikke alene undlader at rejse Sag mod de Kvinder, der har været Aarsag til det hele, men oven i Købet lader dem optræde i Retten som Vidner, Kronvidner, har man vist Lov til at sige, mod deres Hjælpere.

Der er Jurister, der hævder, at dette ikke juridisk kan være forsvarligt, ikke engang lovmedholdeligt. Jeg er ikke i Stand til at afgøre det. Jeg er imidlertid i Stand til at afgøre, at det i hvert Fald moralsk ikke ser godt ud, at man tager Folk, som er medskyldige i Forbrydelsen, som maa anses for dens Anstiftere, og undlader at rejse Tiltale imod dem, men faar dem til at vidne mod deres Hjælpere.

Man kan ikke frigøre sig for det Indtryk, at disse Kvinder i mange Tilfælde